

RESSÒ DE LA PARAULA

Polítics i ciutadans

La vida política, és a dir, l'activitat dels polítics, està lògicament d'actualitat.

Diuen que l'anomenada «política» no és molt apreciada per la gent. A vegades fem servir l'adjectiu «polític» en sentit pejoratiu, referit a un assumpte en el qual només veiem joc de poder o interessos personals. Hem d'insistir a recuperar la dignitat de la vida política. Desitjaríem que tots anéssim a votar, no tant per obligació («no hi ha cap més remei»), com per devoció.

Ja hem al·ludit als límits que en si té el règim democràtic: no és una panacea de tots els mals socials. Però la democràcia pot constituir el millor sistema de convivència i govern, si es compleixen determinades condicions.

Una d'elles és que per al seu bon funcionament no són suficients les lleis i normes, que regulin les condicions «externes» que permetin l'ordre. La democràcia exigeix moltes i profundes condicions internes, és a dir, unes conviccions, una personalitat, una consciència, unes virtuts «democràtiques», en definitiva, una cultura democràtica.

Quina imatge tenim dels polítics? Quina imatge tenen els polítics dels ciutadans? Malauradament aquestes imatges resulten deformades. El polític ha de cuidar la seva aparença i el seu discurs, perquè en això obté l'èxit o el fracàs del projecte que defensa. Però potser aquesta imatge no respon a la realitat, de manera que predomini el personatge sobre la persona. La gent pot sospitar que tot és ambició. Per al polític els ciutadans són

FOTO: PIXABAY

números, nombres de vots, i no pot ser d'una altra manera, perquè és el que en definitiva compta. Però no han de ser només números: darrere d'aquest número hi ha un subjecte intel·ligent i lliure, que ha de lluitar cada dia per sobreviure i veure realitzades les seves il·lusions.

La visió humanista, que reclama el personalisme cristià, col·loca el subjecte personal en primer lloc. El nostre ideal va quedar expressat per Chesterton, referint-se a sant Francesc d'Assís:

«Sant Francesc deliberadament no veia el bosc a causa dels arbres... no veia la multitud a causa dels homes. El que distingeix aquest autèntic demòcrata de qualsevol simple demagog, és que mai no va enganyar ningú, ni a si mateix, amb la il·lusió de la suggestió de masses... No veia sinó la imatge de Déu multiplicada, però mai monòtona. Per a ell un ésser humà sempre era una persona i mai no desapareixia més

dins de la multitud densa que enmig d'un desert. Honorava tots els homes...»

El contrari d'un autèntic demòcrata és «un simple demagog». Aquest deforma sistemàticament l'adversari polític i el seu missatge. El seu gran ardit és dir mitges veritats, ocultar les que són inconvenients, exagerar les que fan mal a l'altre, per a fomentar l'enfrontament i fins i tot l'odi. Segons P. Lebeau, Etty Hillesum afirmava en un context polític realment difícil que «La veritat política ha d'integrar-se en la gran Veritat...» i que «és perfectament possible ser combatiu i fidel als propis principis sense enfonsar-se en l'odi...».

L'oblit de la persona, en l'individu que esdevé massa, en el polític que es converteix en mer personatge gestor d'una idea i un poder, fa del diàleg i l'acord polític, que tant ens urgeix, una cosa impossible. Guanyar unes eleccions es converteix únicament en victòria sobre l'altre. Però llavors no podem somiar amb aconseguir la justícia, germana de la veritat. Sant Agustí era en això molt radical: «Treta la justícia, què són els regnes, sinó grans lladronicis?» (*La Ciutat de Déu*, IV,4).

Menys encara, podem somiar amb la pau.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Et demano el teu amor

Estem massa acostumats a demanar a Déu tot i més. La gran distorsió de la fe és la instrumentalització de Déu, fer-lo servir per demanar-li allò que no tenim i entenem que ens ho pot donar. Però ens passa per alt que és Déu el que acaba demanant-nos i, molt sovint, quan ens demana, no sabem què donar-li.

Jesús ens va concretar què ens demana Déu a cada un de nosaltres. Va ser tan clar i directe quan li va preguntar a un tal Pere, esporuguit i alhora envalentit, tot veient davant seu el Ressuscitat. Aquell diàleg de Jesús

i Pere traspua el secret més gran per fer-nos entendre què ens demana Déu: que l'estimem.

Déu, en la figura de Jesús davant de Pere, ens ve a demanar el nostre amor. Tal com està redactat es tracta d'un veritable pacte. Per tres vegades Jesús li va demanant a Pere que ratifiqui la seva estimació. De quina manera devien ressonar-li aquelles poques paraules a Pere i com ens so-

traguem encara ara quan li sentim pronunciar a Jesús: «Valentí, m'estimes més que...». No hi ha escapadòria, Jesús ens encercla amb el seu desig de ser estimat per mi.

Quan Pere li ha de respondre tres vegades, passant per la humilitat i per la tristesa per haver de repetir una mateixa afirmació, com si no fos creïble, està deixant clar que Jesús li està demanant el que més li costa de donar:

el seu amor incondicional. I se'ns fa molt difícil anar a trobar el perquè d'aquesta petició de Jesús.

Però ho he vist clar, el nen demana que l'estimi perquè ho necessita, perquè em necessita. Jesús em demana que l'estimi perquè em necessita. Encara que sembli impossible però és així de cert, hem estat creats per regalar el nostre amor a Déu, perquè Déu sigui estimat per nosaltres. Meditem sovint sobre aquesta gran missió que Déu mateix ens encomana: estima'm.

Mn. Valentí Alonso i Roig

ECO DE LA PALABRA

Políticos
y ciudadanos

La vida política, es decir, la actividad de los políticos, está lógicamente de actualidad.

Dicen que la llamada «política» no es muy apreciada por la gente. A veces usamos el adjetivo «político» en sentido peyorativo, referido a un asunto en el que solo vemos juego de poder o intereses personales. Hemos de insistir en recuperar la dignidad de la vida política. Desejaríamos que todos fuéramos a votar, no tanto por obligación («no hay más remedio»), cuanto por devoción.

Ya hemos aludido a los límites que en sí tiene el régimen democrático: no es una panacea de todos los males sociales. Pero la democracia puede constituir el mejor sistema de convivencia y gobierno, si se cumplen determinadas condiciones.

Una de ellas es que para su buen funcionamiento no son suficientes las leyes y normas, que regulen las condiciones «externas» que permitan el orden. La democracia exige muchas y profundas condiciones internas, es decir, unas convicciones, una personalidad, una conciencia, unas virtudes «democráticas», en definitiva una cultura democrática.

¿Qué imagen tenemos de los políticos? ¿Qué imagen tienen los políticos de los ciudadanos? Desgraciadamente estas imágenes resultan deformadas. El político ha de cuidar su apariencia y su discurso, pues en ello les va el éxito o el fracaso del proyecto que defiende. Pero quizá esa imagen no responda a la realidad, de forma que predomine el personaje sobre la persona. La gente puede sospechar que todo es ambición. Para el político los ciudadanos son números, números de votos, y no puede ser de otra manera, pues es lo que en definitiva cuenta. Pero no han de ser solo números: detrás de ese número hay un sujeto inteligente y libre, que ha de luchar cada día por sobrevivir y ver realizadas sus ilusiones.

La visión humanista, que demanda el personalismo cristiano, coloca el sujeto personal en primer lugar. Nuestro ideal quedó expresado por Chesterton, refiriéndose a san Francisco de Asís:

«San Francisco deliberadamente no veía el bosque a causa de los árboles... no veía la multitud a causa de los hombres. Lo que distingue este auténtico demócrata de cualquier simple demagogo, es que nunca engañó a nadie, ni a sí mismo, con la ilusión de la sugestión de masas... No veía sino la imagen de Dios multiplicada, pero nunca monótona. Para él un ser humano siempre era una persona y nunca desaparecía más dentro de la multitud densa que en medio de un desierto. Honraba a todos los hombres...»

Lo contrario de un auténtico demócrata es «un simple demagogo». Éste deforma sistemáticamente el adversario político y su mensaje. Su gran artimaña es decir medias verdades, ocultar las inconvenientes, exagerar las que hacen daño al otro, para fomentar el enfrentamiento e incluso el odio. Según P. Lebeau, Etty Hillesum afirmaba en un contexto político realmente difícil que «La verdad política debe integrarse en la gran Verdad...» y que «es perfectamente posible ser combativo y fiel a los propios principios sin hundirse en el odio...»

El olvido de la persona, en el individuo que deviene masa, en el político que se convierte en mero personaje gestor de una idea y un poder, hace del diálogo y el acuerdo político, que tanto nos urge, algo imposible. Ganar unas elecciones se convierte únicamente en victoria sobre el otro. Pero entonces no podremos soñar con lograr la justicia, hermana de la verdad. San Agustín era en esto muy radical: «Quitada la justicia, ¿qué son los reinos, sino grandes latrocinios?» (*La Ciudad de Dios*, IV,4).

Menos aún, podremos soñar con la paz.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

L'alcaldessa de Sant Feliu de
Llobregat visita la Casa de l'Església

El 3 de juliol vam rebre a la Casa de l'Església la visita de l'alcaldessa de Sant Feliu de Llobregat, Lourdes Borrell Moreno. Acompanyada pel 4t tinent d'alcalde, Iván Martín —regidor de Serveis Socials—, i Tama-

ra Martos —cap del Gabinet de l'Alcaldia—, va ser la primera visita de part del nou equip de govern de la ciutat. El recorregut per la Casa va incloure la seu de Càritas, que aquest any celebra els 10 anys de la seva creació.

Una visita «com a mostra de respecte institucional i de bon veïnatge, de predisposició a l'escolta i a l'entesa a la col·laboració i cooperació en benefici de les santfeliuenques i santfeliuencs. Amb el propòsit que el testimoniatge d'estima i servei a les persones sigui el que ens guïi», com va escriure l'alcaldessa al Llibre d'Honor del bisbat.

L'alcaldessa va regalar una litografia de l'artista Jaume Amigó, inspirada en l'obra de Ramon Puiggròs. En canvi, el bisbe Agustí els va donar una imatge de sant Llorenç sobre fusta que inclou una benedicció del *Llibre dels Nombres*; a més del llibre, escrit pel bisbe, *Creure: la força del testimoniatge*.

«L'experiència de Lourdes és un regal»

Al voltant de 400 persones de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa van pelegrinar del 29 de juny al 3 de juliol amb l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. Hi era també un grup nombrós de diverses parròquies del nostre bisbat.

Un dels pelegrins va ser el Mateo Gómez, que comparteix la seva vivència: «L'experiència de Lourdes és un regal. Cada cop que he pogut anar, he cres-

cut en la fe, en la humanitat que Lourdes proporciona. És un lloc on es troba veritablement l'amor de Déu cap a nosaltres i on podem posar en exercici l'amor al pròxim. Quan tornes, te'n adones que reps més del que has pogut donar. És una experiència que recomano: són cinc dies intensos, però que val la pena.»

La propera oportunitat serà a setembre, del 21 al 25.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

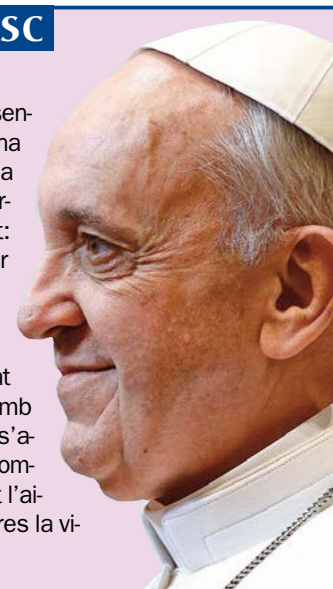

@Pontifex_es: «Preguem junts perquè les dones, totes les dones, siguin respectades, protegides, valorades. Agredir una dona i una mare és fer-li a Déu el mateix, que va prendre d'una dona, d'una mare, la condició humana» (8 de març).

@Pontifex_es: «Cada batejat és enviat a anunciar la Bona Notícia, estimant i servint els altres. No podem romandre com a mers espectadors; el zel apostòlic ens impulsa a buscar sempre noves maneres d'anunciar i de testimoniar l'amor de Déu» (8 de març).

@Pontifex_es: «L'almoïna, feta sense cridar l'atenció dels altres, dona pau i esperança al cor. Ens revela la bellesa del donar que ens permet descobrir un valuós secret: «La felicitat està més en donar que en rebre» (*Hch* 20,35)» (8 de març).

@Pontifex_es: «Jesús, assedegat d'amor, sadolla la nostra set amb amor. Com amb la samaritana, s'acosta a nosaltres en el quotidià, comparteix la nostra set, ens promet l'aigua viva que fa brollar en nosaltres la vida eterna» (12 de març).

Mans Unides: «Frenar la desigualtat és a les teves mans»

Parada de Mans Unides a l'Aplec de Subirats, 1 de maig de 2023

Aquest és el lema de Mans Unides en la seva campanya d'aquest any, que té el seu punt àlgid al mes de febrer, amb la Campanya contra la Fam, però que s'estén al llarg de tot l'any. Nombroses activitats, desenvolupades per les diverses delegacions territorials, mantenen viva la consciència solidària pels que ho passen pitjor als països del tercer món.

La tasca de sensibilització de Mans Unides en àmbits educatius, de fet, és molt important. Per exemple, en aquest 2023 ha tingut lloc la XIV edició del Festival de Clipmetratges, amb el lema «El teu punt de vista pot il·luminar el món». El repte de transmetre un missatge solidari en un vídeo d'un minut estimula molt els alumnes, que incorporen d'aquesta manera unes actituds empàtiques i prosocials durant el seu aprenentatge. En la categoria d'escoles, el primer premi va ser per als alumnes de l'Escola La Ginesta de Castelldefels, pel vídeo «**Malbaratament d'aigua! I tu què fas?**», un projecte que no hauria arribat a port sense el suport de professors i pares.

Un grup d'alumnes de l'Institut Nou, de Vilafranca del Penedès, va participar en el programa «Reacciona», en el qual participa l'Ajuntament local, per promocionar la conscienciació i sensibilització dels alumnes de Secundària de Catalunya. Els estudiants, en grups, amb un tutor, van mun-

tar un vídeo sobre el treball de Mans Unides, com a organització present localment que treballa en tasques solidàries en països empobrits.

També els alumnes de 6è de l'Escola Josep Many Amat, de Sant Feliu de Llobregat, a través de la Cooperativa que ells han creat, han volgut col·laborar amb Mans Unides, coneixent la tasca que realitza en els països empobrits. També destinaran un 20% dels beneficis de la venda dels productes que han elaborat als projectes a l'Índia de Mans Unides per a aquest any 2023.

Delegacions territorials. A cada ciutat, a cada parròquia on hi ha constituït un grup de Mans Unides, s'hi treballa en continuïtat amb tots tipus d'activitats. La primavera, per exemple, és temps d'activitats esportives o lúdiques i de convivència, com ara la paella solidària que va tenir lloc a Piera a principis del mes de maig, amb gran implicació de la comunitat parroquial i els mossens Carles i Xavier.

Un motiu especial de joia és la constitució de la Delegació comarcal de Mans Unides a Corbera de Llobregat. Això es va materialitzar visiblement el primer diumenge de juny, solemnitat de la Santíssima Trinitat, després de la missa de les 12 h a la Parròquia de Sant Antoni Abat. Gràcies al suport de Mn. Daniel i la implicació dels voluntaris i voluntàries, neix aquest nou nus de la xarxa de Mans Unides a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

Paella solidària a la rectoria de Piera

Mare de Déu del Carme, Dia de la gent de la mar

El lema per a aquesta jornada que se celebra avui, festivitat de la Mare de Déu del Carme, és «Donen molt, mereixen més». El món de la pesca, la marina mercant i el transport de mercaderies o el de persones fan evident que la feina de la gent de la mar proporciona benestar a la població mundial. Donada aquesta aportació positiva, en el missatge del bisbe de Tui-Vigo, promotor de l'Apostolat del Mar a la CEE, es pregunta sobre la protecció a aquest col·lectiu: Com se'ls protegeix? Segons Mons. Quinterio, la resposta està en els convenis internacionals, però reconeix que la seva aplicació no és sempre la més adequada. D'aquí, la segona part de l'eslògan: «Mereixen més». La gent de la mar mereix més atenció, seguretat física i laboral, acollida humana quan arriben a un port, contacte freqüent, tant com sigui possible amb les seves famílies, vacances i salaris acords a les seves circumstàncies de vida i treball.

Enmig d'aquesta situació, l'Església celebra la festa de la Mare de Déu del Carme, que es viu amb autèntica devoció popular, com ho demostren les nombroses processons marineres a tota la costa. A la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat se celebren als ports de les localitats de Castelldefels i de Sitges.

AGENDA

Reunió dels bisbes de la Tarraconense. Des de demà dia 17 i fins dimecres 19 de juliol s'aplegaran els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) a Vic, per continuar endavant en les tasques de coordinació pastoral de les diòcesis catalanes i com a darrera reunió d'aquest curs.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ex 1,8-14.22 / Sl 123 / Mt 10,34-11,1]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; sant Lleó IV, papa (847-855); beata Teresa de Sant Agustí i companyes, verges carmelitanes i màrtirs.

18. ■ Dimarts [Ex 2,1-15a / Sl 68 / Mt 11,20-24]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.

19. ■ Dimecres [Ex 3,1-6.9-12 / Sl 102 / Mt 11,25-27]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símmac, papa (sard,

498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Moià.

20. ■ Dijous [Ex 3,13-20 / Sl 104 / Mt 11,28-30]. Sant Apol·linar, bisbe i mr.; sant Elies, profeta (s. IX aC), santa Margarida, vg. i mr.; sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i màrtirs a Còrdova.

21. ■ Divendres [Ex 11,10-12,14 / Sl 115 / Mt 12,1-8]. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prevere i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC).

22. □ Dissabte [Ct 3,1-4a (o bé: 2C 5,14-17) / Sl 62 / Jo 20,1-2.11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixeble de Jesús; sant Teòfil, preter romà mr.

23. ■ Diumenge vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sa 12,13.16-19 / Sl 85 / Rm 8,26-27 / Mt 13,24-43 (o bé, més breu: 13,24-30)]. Santa Brígida de Suècia, rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copatrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.

Diurne XV de durant l'any (A)

COMENTARI

«Una part caigué a la terra bona i donà fruit»

Jesús era molt bon pedagog. Per això feia servir paràboles, és a dir, com historietes per fer entendre als deixebles el seu missatge. Avui hem escoltat la coneguda paràbola del sembrador. Tenim la sort que el mateix Jesús en fa l'explicació. La llavor que sembra un sembrador cau en quatre terrenys diferents: *arran del camí; en un terreny rocós; entre els cards; i per fi, una altra part va caure en terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta.* Només aquesta llavor va produir fruit en major o menor quantitat. L'explicació de Jesús és clara: *la llavor és la predicació del Regne*, podem dir la Paraula de Déu. Alguns l'escolten però no l'entenen, no li donen més importància i es perd el fruit. Altres reben aquesta paraula amb alegria però quan arriben les dificultats o les persecucions, sucumbeixen de seguida. En altres sembla que la Paraula de Déu dona fruit però tot seguit les preocupacions del món present i la seducció de les riqueses fan que no fructifiqui. Jesús, doncs, ens convida a mirar com acceptem la seva Paraula i fins a quin punt som capaços de superar tant les dificultats de la vida com sobretot les preocupacions de cada dia o bé l'encís de la riquesa. No ens enganem doncs, pensant que rebem amb alegria la Paraula de Déu; cal examinar si fem tot el possible perquè doni molt de fruit. És el que anunciava Isaïes que compara la paraula que surt dels llavis de Déu amb la pluja i la neu: aquestes no són estèrils: *fecunden la terra i la fan germinar.* Així la Paraula de Déu *no tornarà infecunda.* En aquesta sentit Pau ens recorda que *els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres.* Essent així, els problemes, les dificultats, les preocupacions, la riquesa no han de ser cap obstacle perquè la paraula de Déu doni molt de fruit en nosaltres. Quins impediments posen perquè la Paraula de Déu no doni en nosaltres el cent o almenys el seixanta o el trenta per u? La Paraula de Déu és sempre eficaç.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,10-11)

Diu el Senyor: «Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar fins que dona el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.»

► Salm responsorial (64)

R. *La llavor caigué en bona terra i donà fruit.*

Vetlleu per la terra i la regueu, / l'enriqueix a mans plenes. / El rierol de Déu desborda d'aigua / preparant els sembrats. R.

Fecundeu la terra / amarant els seus solcs, / aplanant els terrossos / ablanint-la amb els xàfecs, / i beneïu el que hi germina. R.

Coroneu l'anyada amb l'abundor que cau del cel, / la fertilitat regalima de la vostra carrossa. / Aclama joiós l'herbei de l'estepa, / s'engalanen els turons. R.

Les prades es vesteixen de ramats, / les valls, cobertes de blat, / aclamen joioses i canten. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,18-23)

Germans, jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres. Perquè tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu. L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès, donant-li, però, l'esperança que un dia serà alliberat de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada, per obtenir la llibertat, que és la glorificació dels fills de Déu. Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors com la mare quan infanta. Però no és ell tot sol. També nosaltres, els qui ja posseïm l'Esperit com a primers fruits de la collita que vindrà, gemeguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,1-23)

Aquell dia, Jesús sortí de casa i s'assequé vora el llac. Era tanta la gent que es reuní entorn d'ell, que pujà a una barca i s'hi assequé. Tota la gent es quedà vora l'aigua i ell els parlà llargament en paràboles. Digué: «El sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de la llavor caigué arran del camí, vingueren els ocells i se la menjaren. Una part caigué en un terreny rocós, on hi havia poca terra. De seguida va néixer, ja que la terra era poc fonda, però com que no tenia arrels, quan sortí el sol, amb la calor s'assecà. Una part caigué entre els cards, però els cards van créixer i l'ofegaren. Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta. Qui tingui orelles, que ho senti.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 55,10-11)

Esto dice del Señor: «Como bajan la lluvia y la nieve desde el cielo, y no vuelven allá sino después de empapar la tierra, de fecundarla y hacerla germinar, para que dé semilla al sembrador y pan al que come, así será mi palabra que sale de mi boca: no volverá a mí vacía, sino que cumplirá mi deseo y llevará a cabo mi encargo.»

► Salmo responsorial (64)

R. *La semilla cayó en tierra buena, y dio fruto.*

Tú cuidas la tierra, la riegas / y la enriqueces sin medida; / la acequia de Dios va llena de agua, / preparas los trigales. R.

Así preparas la tierra. / Riegas los surcos, / igualas los terrones, / tu llovizna los deja mullidos, / bendices sus brotes. R.

Coronas el año con tus bienes, / tus carriles rezuman abundancia; / rezuman los pastos del páramo, / y las colinas se orlan de alegría. R.

Las praderas se cubren de rebaños, / y los vales se visten de mieses, / que aclaman y cantan. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,18-23)

Hermanos:

Considero que los sufrimientos de ahora no se pueden comparar con la gloria que un día se nos manifestará. Porque la creación, expectante, está aguardando la manifestación de los hijos de Dios; en efecto, la creación fue sometida a la frustración, no por su voluntad, sino por aquel que la sometió, con la esperanza de que la creación misma sería liberada de la esclavitud de la corrupción, para entrar en la gloriosa libertad de los hijos de Dios. Porque sabemos que hasta hoy toda la creación está gemiendo y sufre dolores de parto. Y no solo eso, sino que también nosotros, que poseemos las primicias del Espíritu, gemimos en nuestro interior, aguardando la adopción filial, la redención de nuestro cuerpo.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,1-23)

Aquel día, salió Jesús de casa y se sentó junto al mar, y acudió a él tanta gente que tuvo que subirse a una barca; se sentó y toda la gente se quedó de pie en la orilla.

Les habló muchas cosas en parábolas: «Salió el sembrador a sembrar. Al sembrar, una parte cayó al borde del camino; vinieron los pájaros y se la comieron. Otra parte cayó en terreno pedregoso, donde apenas tenía tierra, y como la tierra no era profunda brotó enseguida; pero en cuanto salió el sol, se abrasó y por falta de raíz se secó. Otra cayó entre abrojos, que crecieron y la ahogaron. Otra cayó en tierra buena y dio fruto: una, ciento; otra, sesenta; otra, treinta. El que tenga oídos, que oiga.»